

Det er en almindelig overbevisning, at vold forårsages af en mangel på moral og retfærdighed. Men vold forårsages tværtimod ofte af et overmål af moral og retfærdighed, i hvert fald set med gerningsmændenes øjne.

Steven Pinker

The Better Angels of Our Nature

Prolog

Bare sig sandheden. Det har jeg altid sagt til mine egne børn, men det er en latterlig ting at lære børn. Der skal være en god grund til at sige sandheden. Jeg holdt op for længe siden, og jeg kan godt fortælle jer, at det føltes godt. Den bedste beslutning, jeg nogensinde har truffet. Lyv og lyv lidt mere, opfind et navn, en fortid, hvad du kan lide, og hvad du ikke kan lide, du skal bare opdigte det hele. Det er meget nemmere. Men nu er jeg meget mod min vilje gået tilbage til at sige sandheden, og det er der en særdeles god grund til.

Jeg var meget ung, da jeg første gang ødelagde mit liv ved at sige sandheden. Min mor var lige død. Mænd forsamlede sig om natten i min have og råbte op uden for huset, fordi jeg havde sagt sandheden. Alle snakkede om, hvad der var galt med mig og folk som mig. En af dem blev så vred, at han sømmede en kat fast til min hoveddør. En mand brød ind i mit hus og prøvede at slå mig ihjel, fordi jeg havde sagt sandheden.

Så jeg klappede i og stak af. Jeg skiftede navn og blev hemmelighedsfuld og forsigtig. Jeg lukkede af for den del af mit liv og fortalte aldrig mere om den. Når samtalen kom ind på ting, der havde det mindste med den historie at gøre – ildebrande i ejendomme, Gretchen Teigler, fodbold – gik jeg enten på toilettet eller skiftede emne. Det føltes ikke, som om jeg løj, jeg var bare ikke længere Sophie Bukaran. Jeg hed Anna McDonald, og alt det havde intet med mig at gøre. Jeg følte mig i sikkerhed.

Når alle råber og skriger, og man er træt og bange, og hele verden hader en, er det en luksus bare at holde mund.

Men nu afslører jeg for meget igen. Jeg er ved at skrive en hel bog om det. Jeg er ikke en helt. Jeg er ikke en whistleblower med et helt enormt personligt mod, der har accepteret at være jaget vildt, til jeg dør, fordi jeg inderst inde ved, at jeg slog et slag for sandheden. Jeg siger sandheden af en helt anden grund. Den er mindre heltmodig, men måske lidt nemmere at forholde sig til. Og den er sandheden.

1

DEN DAG, MIT LIV eksploderede, begyndte godt.

Det var en tidlig morgen i november, og jeg vågnede af mig selv uden at have stillet uret. Det havde jeg det godt med, for det var et led i parterapien: Jeg havde lovet Hamish, at jeg ikke ville vække ham klokken seks, når vækkeuret ringede, og han havde lovet at lade være med at spille Candy Crush hele aftenen og ignorere børnene.

Jeg så frem til min dag. Der lå en ny true crime-podcast-serie og ventede på telefonen, og jeg havde hørt meget godt om den. Jeg havde tænkt mig at lytte til første afsnit, komme ind i historien, før børnene skulle op og i skole, og voldlytte, mens jeg pløjede mig igennem en række kedelige opgaver. En god podcast kan kaste et vidunderligt mangefacetteret skær over verden. Jeg har modstået en assyriske invasion, mens jeg hentede tøj fra renseriet. Jeg har oplevet retfærdigheden ske fyldest for en modbydelig morder, mens jeg købte trusser.

Jeg lå i sengen og nød forventningen i fulde drag, mens jeg så gadelyset bølge hen over loftet og lyttede til varmen, der begyndte at suse i rørene, og den fornemme gamle dame af et hus klage sig, mens leddene knirkende rørte på sig. Jeg stod op af sengen, tog en trøje og sutsko på og listede ud af soveværelset.

Jeg elskede at stå op før alle andre, når huset var stille, og jeg kunne læse eller lytte til en podcast, alene i en frossen verden. Jeg vidste, hvor alle befandt sig. Jeg vidste, at de var i sikkerhed. Jeg kunne slappe af.

Hamish brød sig ikke om det. Han sagde, det var uhyggeligt.

Hvorfor havde jeg brug for at være alene og liste rundt i huset?
Hvorfor havde jeg brug for at være så meget alene?

Tillidsproblemer, kaldte parterapeuten det.

Jeg prøvede at berolige ham: *Jeg har ingen planer om at slå dig ihjel eller noget i den stil.* Men det beroligede ham åbenbart ikke. Faktisk kan det det forekomme Hamish ret fjendtligt, Anna, hvis du prøver at se det fra hans synspunkt. *Nå?* (sagde jeg i et fjendtligt tonefald.) *Lyder det virkelig fjendtligt?* Så talte vi om det et stykke tid. Det var en tåbelig fremgangsmåde. Vi var begge fjendtlige og triste. Vores forhold var i de sidste krampetrækninger.

Jeg listede hen over trappegangen, hvor jeg sørgede for at undgå de mest knirkende gulvbrædder, og kiggede ind til pigerne. De sov trygt i deres små senge. Skoleuniformerne var lagt frem på stolene med strømperne i skoene og slipsene under kraverne. Gid jeg havde stået der længere. Så uskyldige ville de aldrig mere se ud.

Jeg gik tilbage til trappegangen. Et egetræsgelænder snoede sig blødt fra det øverste af huset helt ned til bunden, udskåret, så det passede til hånden, året at røre ved, og fulgte trappens vindinger som en lang slange af gul marcipan. Trappen førte ned til en stor slået forhal med marmorsøjler på hver sin side af entrédøren og et mosaikgulv indlagt med Hamish' familievåbenskjold. Det var Hamish' oldefar, der havde købt huset i 1869. Han havde købt det som nyt af Greek Thompson.

Hamish var meget stolt af sin herkomst. Han vidste *overhovedet* ikke noget om min. Det må jeg understrege. Det siger jeg ikke bare for at beskytte ham, nu, hvor det hele er kommet frem. Han var senioradvokat og håbede at blive udnævnt til dommer som sine forfædre. Det ville han ikke have sat til side for at være sammen med mig.

Da vi mødte hinanden, havde jeg været Anna, den nye vikar fra Et-Eller-Andet-Sted-Uden-For-Aberdeen. Jeg var meget omhyggelig med at vælge Hamish. Jeg elskede ham virkelig, det er jeg nødt til at sige, og det gør jeg stadig indimellem. Men jeg valgte med vilje en ældre mand med penge og status. En retorisk mand, fuld af fakta og meninger. Han var det perfekte gemmested.

Hamish var født i det hus og havde aldrig boet andre steder. Hans familie havde været en del af eller tæt på den skotske domstol i to hundrede år. Han brød sig ikke særlig meget om at rejse til udlandet. Han læste kun skotske forfattere. Det virkede så mærkeligt. Jeg syntes måske nok, det var en smule eksotisk.

Der var koldt i hallen den morgen. Jeg gik igennem den ind i det funklende hvide, tyskdesignede køkken og lavede mig en kande stærk kaffe. Jeg tog mobilen op. True crime-podcastserien hed *Døden og Dana* og handlede ifølge beskrivelsen om “En sunket lystyacht, en myrdet familie om bord, en gåde, som endnu ikke er løst ...”

Åh, ja: Langsommelig fortællestil, hemmeligheder, mord. Den havde det hele. Og hændelsen var sket, da mine piger var små, en tid med små sweatre og tavs venten uden for skolen sammen med en evig mur af mødre, langt væk fra den større verden. Jeg vidste ingenting om denne mordsag.

Jeg hældte kaffe op i et stort krus, satte mig ned, lagde telefonen på køkkenbordet foran mig og trykkede på play. Jeg regnede med at skulle høre en spændende historie med personer, der spillede højt spil.

Jeg anede ikke, at jeg lige om lidt ville møde Leon Parker igen.

Afsnit 1: Døden og Dana

Hej.

Mit navn er Trina Keany, og jeg er producer her på Miso. Velkommen til denne podcastserie: Døden og Dana.

Ifølge det franske politi er denne mærkelige og urovækkende sag lukket. Politiet betragter sagen som opklaret. Amila Fabricase blev dømt for mordet på tre medlemmer af den samme familie. Men Amila Fabricase kunne ikke have begået mordene: Mange forskellige vidner, overvågningskameraer og en paskontrol, hvor man også tog hendes fingeraftryk, placerer hende på et fly, der var på vej til Lyon, da mordene blev begået. Kun en person om bord på skibet kunne have begået mordene.

Den pågældende aften sad en velhavende familie – en far og hans to børn – og spiste middag om bord på deres for-tøjede lystyacht, Dana. Besætningen var blevet sendt i land på faderens foranledning, og familien var alene.

Yachten bevægede sig ud af havnen i mørket. Der var ikke sat sejl, og radioen og navigationslysene var slået fra. Og dog navigerede Dana sig uden om Pertuis Breton-strædets lumske sandbanker, lagde kursen om med toogtredive grader og stævnede ud mod Atlanterhavet. Flere sømil ude på havet sank yachten efter en eksplosion i skroget. Alle tre ombordværende omkom.

Så hvad kan der være sket? Hvorfor var myndighederne

så forhåbende på at tro på en bevisligt usand historie? Og hvorfor er dommen aldrig blevet appelleret?

Trina Keany havde en dyb og blød sydlandsk accent med melodisk intonation. Jeg lagde fødderne op på stolen ved siden af mig og nippede til den lækre kaffe.

Selv før Dana sank, gik der rygter om, at hun var hjemsogt. Overtroiske mennesker betragtede øjeblikkeligt hændelsen som en bekræftelse på, at der hvilede en forbandelse over skibet. En måned senere syntes en bizar undervandsfilm af vraget at bekræfte den antagelse.

Men lad os gå tilbage til begyndelsen og ridse baggrunden op.

Île de Ré er et prætentivt feriested, som ligger ud for Frankrigs vestkyst. Det har en ejendommelig historie. Det er en lang, flad ø, i bund og grund en sandbanke mellem La Rochelle og Biscayabugten. Igennem det meste af øens historie var den afskåret fra fastlandet og meget fattig. Økonomien var udelukkende baseret på saltindvinding og deportation af kriminelle. Det var fra denne øs hovedstad Saint-Martin, at franske fanger blev sendt af sted til strafkolonier i Ny Kaledonien og Fransk Guyana. Dreyfuss blev deporteret til Djævløen fra Saint-Martin. Forfatteren til Papillon, Henri Charrière, blev udskibet derfra med et fangeskib i 1931.

Øen udviklede sig ikke, fordi den var fattig og isoleret. Den beholdt sine gamle, brolagte gader og kønne solblegede småhuse med terracotta-tag og pastelgrønne eller blåmalede døre og skodder. Høje, lyserøde stokroser skød op langs fortovene om sommeren, og øen er nu UNESCO verdensnaturarv. Men befolkningen er blevet meget velhavende, hvilket skyldes broen.

I slutningen af 1980'erne byggede man en meget dyr og lang vejbro mellem øen og La Rochelle. Franske ferierej-

sende begyndte langsomt at opdage den uspolerede ø. Den blev et diskret feriested, upåagtet, beskeden i omfang. Klimaet er behageligt med lige så meget sol som i Sydfrankrig, men køligere på grund af en let vind fra Atlanterhavet, som dæmper heden. Øen er flad, og der er cykelstier overalt.

I løbet af det næste par årtier fik flere og flere øjnene op for det enkle liv i landlige omgivelser. Filmstjerner, musikere, ekspræsidenter og industrimagnater flyttede derud. Konkurrencen om husene blev intens. Selv beskudne huse blev dyre og derefter prismæssigt uoverkommelige. Fatige fiskeres hytter stod tomme, da de kun af og til blev brugt af velhavende feriegæster, som lagde til i marinaen i byens midte. Butikkerne solgte ikke længere hestekød eller isenkram, men Gucci og Chanel. Der var en atmosfære af rigdom over øen.

De lokale modarbejdede det. Feriehuse blev brændt ned. Tilflyttere rapporterede om chikane og fordomsfuld behandling. En enkelt familie påstod, at de var blevet jaget væk fra øen. Men for det meste var der fredeligt.

Da Dana lagde til i Saint-Martin den dag, var der mange fritidssejlere, der genkendte og beundrede hende. Hun var et smukt skib.

Dana var ikke den type lystyacht, vi som regel tænker på i dag: Der var hverken plasmaskærme eller helikopterdæk, heller ikke fire etager med hvide liggestole og minibar. Hun var et sejlskib, en skonnert. Skonnerter er lumske. Før i tiden var de elsket af pirater og kapere for deres fart. De har store sejl og en buet bov, der ligger lavt i vandet som en selbevidst cowboys patronbælte.

Så Dana var smuk, og hun var berømt. Hun blev engang kaldt 'havets mest hjemsøgte lystyacht', og der blev lavet en film om hende i 1970'erne over samme læst som The Amityville Horror. Ligesom den film og andre horrorfilm fra perioden virker Hjemsøgelsen af Dana gammeldags nu, men den var en stor succes dengang, og det samme gjaldt

den bog, der inspirerede til filmen. Skibets berømted fulgte med det, og det skabte intens opmærksomhed alle de steder, hvor det lagde til.

Denne eftermiddag lagde hun til i Saint-Martin, blev fortøjet i for og agter, og en landgangsbro blev sænket ned.

Et umage ungt par nærmede sig skibet. Pigen var slank, solbrændt, blond og så meget italiensk ud. Hun var iført en ærmeløs, ankellang Missoni-kjole og sandaler. Hendes ledsager var en ranglet teenagedreng i løsthængende shorts, skater-sko og en alt for stor T-shirt. Et af øjenvidnerne troede faktisk, at drengen var en 'Lucky Horror'-fan, som helt uventet stod over for Dana, for på hans T-shirt var der et billede af horror-kultfilmen Drag Me to Hell. Vidnet kan huske, at han tænkte, at drengen måtte være meget glad for at se det berømte skib. Han blev overrasket, da han så en mand med hår og ansigt magen til, tydeligvis drengens far, vinke til drengen ude fra skibet. Han spekulerede på, om faderen havde købt skibet for drengens skyld, eller om drengen havde T-shirten på for sin fars skyld. Tanken havde sat sig hos ham.

Jeg slappede af, havde fødderne oppe på stolen, og kaffen var så stærk, at den fik mig til at svede ganske let. Mine tanker gled videre til dagen foran os, men så sagde Keany:

Det forholdt sig faktisk sådan, at det umage par var søskende, og at de kom for at besøge deres far, Leon Parker, skibets nye ejer.

Jeg satte mig overrasket op og tænkte, at jeg måtte have hørt forkert. Det var tidligt, og jeg var ikke helt vågen. Jeg troede, at det var min søvnighed, der fik mig til at høre et andet navn som Leons navn. Jeg havde ikke tænkt på ham i årevis, og det rystede mig, at hans navn skulle dukke op i mine tanker nu.

Han havde inviteret sine to børn til Saint-Martin, så de kunne slutte sig til ham på Dana. De skulle fejre den ældste, Violetta, som fyldte enogtyve. Børnene kendte stort set ikke hinanden. De kom fra hjem i forskellige lande og havde meget forskellige mødre. Leon havde for nylig giftet sig igen og anstrengte sig for at skabe en samlet familie-enhed ud af fortidens rod, et forsøg, som kunne være udtænkt af hans nye kone. Det var en markant ændring af hans tidligere adfærd.

Han havde tænkt sig at servere et måltid for dem på skibet og forære sin datter en vidunderlig antik diamant-halskæde for at markere, at hun var blevet myndig.

I det morgenkølige køkken nægtede jeg stadig at se kendsgerningerne i øjnene og prøvede at overbevise mig selv om, at jeg havde fejlløst navnet, men min puls gik støt i vejret. Det var, som om mit blod erkendte, at det virkelig var ham, før min hjerne kunne acceptere det.

En ung kvinde skyndte sig fra borde. Hun havde en taske med tøj i hånden; hun holdt en hånd over sit højre øje, og kaptajnen råbte noget efter hende.

Det var Amila Fabricase, skibets kok.

Amila gik så hurtigt, at hun skabte høje klang-klang-klang-lyde på landgangsbroens metal. Lyden tiltrak blikkene fra mange vidner. Hun masede sig igennem folkemængden, løb tværs gennem byen og standsede så for at spørge en tjener på en café, hvor hun kunne få en taxi til lufthavnen. Han beskrev senere, hvordan hun havde holdt en hånd over det ene øje, var askegrå i ansigtet og rystede over hele kroppen, mens tårerne løb ned over den tildækkede side af hendes ansigt og dryppede ned fra hagen. Tjeneren fik hende til at sætte sig og ringede efter en taxi. Hun så ud til at have smerter, så han spekulerede på, om hun var kommet noget til med øjet, og spurgte, om han skulle kigge

på det. Det skulle han ikke. Han hjalp hende ind i taxien til lufthavnen, og hun takkede ham.

Tilbage på Dana var kaptajnen rasende. Familien var samlet til fødselsdagsmiddag, men kokken havde forladt skibet. Han ringede til Amilas arbejdsformidlingskontor og forlangte en erstatningskok, men det var højsæson, og der var ingen at få. Han lagde vrede beskeder på Amilas telefonsvarer og insisterede på, at hun tilbagebetalte sin løn: Den var blevet udbetalt i kontanter ved rejsens begyndelse, hvilket var en meget usædvanlig procedure og stillede kaptajnen i et dårligt lys. Amila havde taget alle pengene med sig. Hun besvarede aldrig opkaldene.

Børnene så Amila tage af sted og hørte kaptajnen råbe, men så kom deres far ned ad landgangsbroen, og de omfavnede hinanden og gik en tur rundt i byen, mens kaptajnen rasede og gjorde klar til middagen.

Les Copains, en Michelin-restaurant i byen, indvilligede i at forsyne skibet med bouillabaisse, brød, charcuteri, oste og salat. Bouillabaisse er en fiskesuppe. Som mange andre bonderetter begyndte den som en simpel ret, men nu følger man slavisk opskriften. Den grundlæggende fiskesuppe skal garneres med nykogte muslinger, krabber og brød gnedet med hvidløg, der alt sammen skal tilsættes lige før serveringen. Det blev vigtigt senere i forløbet for at fastlægge begivenhedernes rækkefølge. Restauranten ønskede at sende en souschef med om bord for at servere bouillabaissen ordentligt, men kaptajnen sagde nej. Leon Parker ville have yachten for sig selv denne aften. Ingen souschef ville få tilladelse til at blive. Leon ønskede at være alene med børnene.

Les Copains var så skamfulde over den mangelfulde servering af bouillabaissen, at der gik en uge, før de indrømmede, at de havde forladt skibet, før suppen var blevet serveret.

Inde på land gik Leon og børnene op gennem byen og gjorde ophold på en café-bar, hvor de fik øl og Fanta. Café-

ejeren kunne huske, at Leon havde røget og snakket hele tiden, og at de alle tre lo sammen, men virkede anspændte.

På Dana blev maden afleveret af Les Copains og arrangeret i kabyssen; bouillabaissen var i en termogryde, klar til at blive serveret. Garneringen blev anbragt på en tallerken. Ost og charcuteri lå klar på fade. Bordet blev dækket i den overdådige spisestue nedenunder. Leon havde ikke haft mulighed for at bruge den endnu og var ivrig efter at vise den frem. En magnumflaske champagne var blevet lagt på is oppe på dækket i henhold til Leons instrukser. Besætningen afventede familiens tilbagekomst.

Da kaptajnen så familien Parker komme gående på havnen hen mod skibet, fik han mandskabet til at stille op og byde dem velkommen. Leon var den sidste til at gå om bord. Han gav kaptajnen nogle hundrede euro og beordrede ham til at tage mandskabet med hen på en sportsbar, så de kunne se EM-semifinalen mellem Frankrig og Tyskland. Han sagde, at de ikke skulle komme tilbage før klokken elleve.

Kaptajnen gjorde, som han havde fået besked på. Han fulgte sit mandskab hen til en nærliggende bar, hvor de så hele kampen. Frankrig vandt og slog således Tyskland ud af turneringen og kom selv i finalen. Den franske besætning havde en strålende aften. De spiste pizza efter kampen, før de kom tilbage til havnen klokken ti minutter over elleve.

Men Dana var væk. Ingen fra familien Parker blev set i live igen.

Der var ingen kommunikation fra skibet, men det følgende er, hvad der blev observeret af middagsgæster på en nærliggende tagrestaurant: Solen gik ned omkring klokken halv ti. De så en person kaste los, men det var mørkt. Dana's motor blev startet, og skibet gled ud på åbent vand.

Da topmasten passerede forbi tagrestauranten, blot femoghalvfjerds meter væk, hilste tilskuerne hende med en klapsalve. Men de middagsgæster, der havde sejlerfaring, kunne se, at noget var galt.

Skibets navigationslys var slukkede.

Disse lys skal altid være tændt, når et fartøj er i bevægelse: Et lys i stormasten, et foran og agter, og kulørte lys på siden – rød på bagbords side, grønt på styrbords, så andre skibe kan se, i hvilken retning skibet sejler.

Middagsgæsterne var så bekymrede, at de ringede til kystvagten for at advare dem om, at der var noget galt på Dana. En eller anden havde kastet los uden at tænde lysene. Det kunne tyde på en inkompetent sejler uden øvelse eller viden om reglerne. Kystvagten prøvede at kontakte skibet, men skibradioen var slukket.

Dana sejlede direkte ud i Atlanten og krydsede undervejs en stærkt trafikeret sejlroute. Det er en farlig manøvre uden radio, for moderne containerskibe er gigantiske og sejler uden udkig. De benytter radiokontakt for at advare mindre fartøjer om at komme af vejen.

Mirakuløst nok krydsede Dana sejlruten uden problemer, men kystvagten fulgte den nu som en sikkerhedstrussel.

Dette tiltrak andre skibes opmærksomhed.

Et nærliggende containerskib satte et besætningsmedlem til at holde øje med Dana, indtil kystvagten nåede frem. Langt senere, efter at Amila var blevet dømt for mordene, blev besætningsmedlemmet interviewet til et dokumentarprogram. Han beskrev, hvad han havde set:

Lydbilledet ændrede sig, kvaliteten blev bedre og havde studieatmosfære. Manden talte perfekt engelsk med en tyk nederlandsk accent.

“Ja, vi kaldte mange gange over radioen, men fik ikke noget svar. Jeg fik besked på at stå på broen og holde udkig, indtil kystvagten nåede frem. Det var en klar nat, og jeg havde en kikkert. Jeg kunne se omridset; vi nærmede os, men så ingen om bord. Så okay, det var en mærkelig ... øh ... situation. Lysene var slukket, selv i mastetoppen, men motoren

kørte stadig. Jeg kunne se røgen, og skibet bevægede sig i en lige linje. Måske en maskinskade? Jeg ved det ikke. Men imens jeg stod og kiggede på skibet, forsvandt det simpelt hen direkte ned i havet.

Jeg så hende synke lige ned. Hun havde ikke slagside. Det skete meget hurtigt, havet foldede ind over dækket, der kom en lille røgsky, da motoren gik under, masten blev dækket af havet, og så blev vandet stille igen. Hun sank bare, og så var hun væk.

Det var mærkeligt, og vi grinede alle sammen. Vi vidste ikke, at der lå en familie dernede. Vi troede, at det var en, der havde sænket hende for at få forsikringspengene, men havde klokket i det og ville blive opdaget. De her skibe er vildt bekostelige, selv når de bare ligger i havn. Vi troede, at det var det, der var sket, for hvad skulle det ellers have været?”

Ja, hvad ellers?

Amila Fabricase blev sigtet og dømt for at have sænket skibet. Politiet fandt beviser på, at hun havde haft med sprængstof at gøre, og påstod, at hun havde placeret det i Danas maskinrum, før hun var gået fra borde. Men efterforskerne lod aldrig til at undre sig over, hvem der havde ført skibet ud på havet. Det må have været en, der var med om bord.

Man kunne forestille sig, at Leon Parker var blevet småberuset og havde besluttet sig for at tage ud og sejle efter maden. Han kunne have glemt at tænde lysene og radioen – men middagsgæsterne på tagrestauranten ville stadig have set ham kaste los, og de havde ikke set nogen. Et vidne havde dog set en enlig skikkelse på havnen, der så fordækt ud, som om vedkommende gjorde sig umage for ikke at blive set.

Amila blev opsporet, kropsvisiteret, afhørt og efterforsket. Den velhavende familie blev på det nærmeste ignoreret.

Politiet rettede kun flygtigt blikket mod Leon, som havde

inviteret børnene og sendt mandskabet væk efter at have betalt dem med kontanter. Leon, som både kunne kaste los og sejle skibet. Leon, der havde bedt kaptajnen om at rette an i spisesalonen under dæk på en varm julaften, hvor det ville have været mest oplagt at spise på dækket. Ingen overvejede, om Leon Parker havde dræbt sin familie. Den eneste, politiet koncentrerede sig om, var Amila.

Leon havde kort forinden giftet sig ind i en meget magtfuld og mediesky familie, der var berømt for deres gode forbindelser. Kunne de have bedt politiet om ikke at efterforske Leon? Kunne de ganske enkelt have antydnet, at politiet burde rette opmærksomheden mod en anden?

Jeg trykkede pause. Jeg vidste, at det var min Leon. Min ven Leon.

Mit hjerte hamrede i halsen på mig. Jeg fandt mobilen frem og gik ind på podcastens hjemmeside.

BAGGRUNDSBILLEDET forestillede *Dana*, ophængt i seler i en tørdok, forvrænget af et fiskeøjeobjektiv, så den rød-hvide stævn lænede sig ind mod beskueren som en stor, venlig hund, der trykkede næsen op mod kameraet. Det lakerede trædæk glinsede i solen. Himlen i baggrunden var klar og blå, en typisk vinterhimmel i Côte d'Azur.

Længere nede på siden lå filerne med nummeret på det afsnit, de hørte til. 'Ep1'. 'Ep2'. De var designet som en bunke dokumenter, der var blevet smidt på et bord og set ovenfra. Men det var ikke et bord, det var et billede af en lystyacht.

Jeg trykkede på 'Ep1', og en serie billeder spredtes ud over skærmen.

Der var han: Leon Parker.

En ældre Leon, der smilede bredt, så man kunne se mellemrummene mellem hans tænder.

Han havde armene om skuldrene på to velplejede børn, en ranglet, lyshåret dreng iført en alt for stor T-shirt, og en smuk pige i en kjole med grønt og gyldent fiskebensmønster. Hun smilede selvtilfreds og havde en kæde om halsen med store diamanter i. Hun berørte den med langfingeren, som om hun gav kameraet fingeren. De skålede alle hen mod kameraet med deres champagneglas.

Leon Parker var død. Hold da op, hvor gjorde det mig ked af det. Jeg havde ikke set ham i årevis, men nogle menneskers død er bare et tab for verden. Leon Parker var et af de mennesker.

Han var ikke blevet meget ældre at se på efter ti år. Han var

høj, en treogfirs, firskåren, bred om livet, men stadig flot af en mand i midten af halvtredserne at være. Hans hår var blevet lidt mere gråt, stadig halvlangt og krøllet, saltpjusket af tiden på havet. Hvide brysthår krøllede op over det åbne skjortebryst, skarpt aftegnet mod hans vejrbitte, brune hud. Han smilede bredt, så man kunne se, at han manglede en hjørnetand. Han virkede glad.

Mit blik gled fra den blå baggrundshimmel, børnene og diamanthalskæden til den tynde cigaret mellem Leons fingre. Leon rullede selv. Jeg havde set ham gøre det med én hånd.

På billedet havde han armene om sine børn, men han holdt underarmen ud til siden, som om han ikke ville have, at røgen skulle genere dem. Jeg kunne næsten lugte hans billige tobak, varm som sovs, og høre ham klukke ved afslutningen på en historie, som han måtte have fortalt hundrede gange.

Jeg havde ikke lyst til at høre mere, men gjorde det alligevel. Jeg var nødt til at vide, hvad der var sket med ham.

Leon Parker var en personlighed. Det kunne ingen anfægte. På trods af sine fejl vidste han i den grad, hvordan han skulle nyde tilværelsen. Han kom fra en arbejderfamilie i Londons East End, blev børsspekulant og derefter forretningsmand. Han løb masser af risici, tjente og tabte formuer.

Efter hans død blev det følgende lille interview med ham på London Tonight gravet frem. Det blev optaget på gaden på Sorte Onsdag i 1992, da Londons børsmarked brød sammen.

Busserne rumler forbi på en befærdet gade i London. En interviewer råber med affekteret accent hen over støjen:

“Undskyld, hr., har De mistet penge i dag?”

“Alt.” Leons stemme var hæs og ru. “Jeg har sgu mistet det hele.”

“Så det er en slem dag for Dem?” spurgte intervieweren dystert.

“Tja ...” Pludselig lød Leons stemme lettere. “Tab og vind med samme sind, ikke?”

Så udstødte han en behagelig kaglen, en vidunderlig blanding af fortvivelse og kærlighed til spillet. Intervieweren lo skadefro sammen med ham, og jeg opdagede, at jeg selv sad og smilede.

Åh gud, Leons latter. Så mørk og vild, at man kunne drukne en sæk killinger i den.

Den førte mig hele vejen tilbage til en sommer i det skotske højland, langt oppe ad østkysten efter Inverness, på den anden side af Black Isle, op til Dornach, hvis bjerge er gamle, runde og høje, hvor togene næsten ikke kører til mere, hvor klimaet er overraskende mildt, og terrænet er koparret af forladte bondgårde, der langsomt smelter sammen med jorden.

Tilbage til Skibo Castle.